

ตอนที่ 2

เรียนรู้เคล็ดลับในการทำทุกสิ่งในพระคริสต์ผู้ทรงเพิ่มฤทธิ์เดช เพื่อให้เราดำเนินชีวิตพระคริสต์, สำแดงพระคริสต์ใหญ่ขึ้น, และได้รับพระคริสต์สำหรับให้พระองค์ได้รับสง่าราศีในคริสตจักร

ข้อพระคัมภีร์: พป.1:19-21ก; 2:2; 3:14; 4:6-8, 11-13

I. เปาโลได้เรียนรู้เคล็ดลับในการกระทำทุกสิ่งในพระคริสต์ผู้ทรงเพิ่มฤทธิ์เดช — พป.4:11ข-13:

1. วลี “ได้เรียนรู้เคล็ดลับ” บ่งชี้ว่าเปาโลได้เข้าสู่สถานการณ์ใหม่ สภาพแวดล้อมใหม่; ทุกครั้งที่เรากว้างไว้ในสภาพแวดล้อมใหม่ เราจำเป็นต้องเรียนรู้เคล็ดลับของการดำเนินชีวิตอยู่ในสภาพแวดล้อมเช่นนั้น.
2. ถ้าแปลตามตรง “ข้าพเจ้าได้เรียนรู้เคล็ดลับ” หมายถึง “ข้าพเจ้าได้ถูกแนะนำเข้าสู่”; อุปมานี้หมายถึงการที่บุคคลผู้หนึ่งถูกแนะนำเข้าสู่สมาคมลับและได้รับการชี้แนะถึงหลักการพื้นฐานของสมาคมนั้น.
3. หลังจากที่เปาโลกลับใจเชื่อพระคริสต์ เขาก็ถูกนำเข้าสู่พระคริสต์และเข้าสู่พระกายของพระคริสต์; จากนั้นเขาก็เรียนรู้เคล็ดลับว่าจะยึดพระคริสต์เป็นชีวิตอย่างไร (กซ.3:4), จะดำเนินชีวิตพระคริสต์อย่างไร (พป.1:21ก), จะสำแดงพระคริสต์ใหญ่ขึ้นอย่างไร (ข้อ 20), จะได้รับพระคริสต์อย่างไร (3:8, 12), และจะมีการดำเนินชีวิตคริสตจักรอย่างไร (1:8, 19; 2:1-4, 19-20; 4:1-3).

II. ผู้เชื่อทั้งหลายคือเหล่าสาวก เป็นผู้เรียนรู้ที่กำลังเรียนรู้เคล็ดลับ ซึ่งก็คือการเรียนรู้พระคริสต์ตามความเที่ยงแท้ที่มีอยู่ในพระเยซู โดยการยอมให้พระวิญญาณแห่งความเที่ยงแท้ นำพวกเขาเข้าสู่ความเที่ยงแท้ทุกอย่างแห่งสภาพการณ์ที่แท้จริงของการดำเนินชีวิตของพระเยซูซึ่งได้บันทึกไว้ในหนังสือกิตติคุณสี่เล่ม ซึ่งเป็นการดำเนินชีวิตที่พระเยซูทรงกระทำทุกสิ่งในพระเจ้า, ร่วมกับพระเจ้า, และเพื่อพระเจ้า; พระเจ้าทรงอยู่ในการดำเนินชีวิตของพระองค์ และพระองค์ก็ทรงเป็นหนึ่งในพระเจ้า — ยช.16:13; อป.4:20-21:

1. เหล่าผู้ติดตามพระคริสต์ถูกฝึกให้เป็นสาวกโดยการดำเนินชีวิตมนุษย์บนแผ่นดินโลกของพระคริสต์ซึ่งเป็นแม่แบบของมนุษย์พระเจ้าที่ดำเนินชีวิตพระเจ้าโดยการปฏิเสธพระองค์เองที่อยู่ในสภาพมนุษย์ (ยช.5:19, 30) ซึ่งทัศนคติที่พวกเขามีต่อมนุษย์ถูกหันเปลี่ยนอย่างสิ้นเชิง (พป.3:10; 1:21ก).
2. เนื่องจากพระคริสต์ดำเนินชีวิตพระเจ้าโดยการปฏิเสธพระองค์เองที่อยู่ในสภาพมนุษย์ พระองค์จึงได้ “เรียนรู้ที่จะเชื่อฟังจากความทุกข์ยากที่พระองค์ได้เผชิญ” (สร.5:8) “ทรงถ่อมพระองค์เองลง กลายเป็นผู้ที่น้อมฟังจบจนมรณา กระทั่งมรณาที่กางเขนนั้น” (พป.2:8).
3. เราเรียนรู้พระคริสต์ (มธ.11:29) ตามตัวอย่างของพระองค์โดยชีวิตของพระองค์ที่อยู่ในการเป็นขึ้นซึ่งเป็นชีวิตแห่งการเชื่อฟัง ไม่ใช่โดยชีวิตธรรมชาติของเรา; เหล่าสาวกคือผู้ที่ดำเนินชีวิตอันศักดิ์สิทธิ์อยู่ในการดำเนินชีวิตมนุษย์ของเขา.
4. “ข้าพเจ้าได้สังเกตดูสิ่งที่พี่น้องวอร์ทซแมนนี่กระทำการอยู่ในการฟื้นฟูเป็นเวลา 18 ปี. ทุกสิ่งที่ข้าพเจ้าได้สังเกตเห็นในตัวเขาก็กลายเป็นสิ่งที่ฝึกให้ข้าพเจ้าเป็นสาวก” (The Collected Works of Witness Lee, 1994–1997, vol. 5, “The Vital Groups,” p. 76).
5. ในฐานะเหล่าสาวกขององค์พระผู้เป็นเจ้า ซึ่งก็คือผู้เรียนรู้พระองค์ เราจึงอยู่ภายใต้การฝึกฝนของพระองค์อันเป็นพระคุณของพระเจ้า ซึ่งพระคุณนี้ก็ได้ปรากฏต่อเราในฐานะ “ความเอ็นดูและความรักที่องค์พระผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงเป็นพระเจ้าของเรา มีต่อมนุษย์”; พระคุณนี้กำลัง “ฝึกฝนเราให้ละทิ้งการไม่อยู่ในธรรมและโลกียตัณหา เพื่อเราจะดำเนินชีวิตในคุณนี้ด้วยการบังคับตน, ความชอบธรรม, และการอยู่ในธรรม ให้คอยทำความหวังใจที่เป็นสุข คือการมาปรากฏแห่งสง่าราศีของพระเจ้าผู้ใหญ่ยิ่งและองค์พระผู้ช่วยให้รอดของเรา คือพระเยซูคริสต์” — ตต.3:4; 2:11-13.
6. เนื่องจากพี่น้องหญิงที่อยู่ในการดำเนินชีวิตคริสตจักรคือเหล่าสาวกขององค์พระผู้เป็นเจ้า พี่น้องหญิงที่มีอายุน้อยกว่าจึงควรเป็นหนึ่งกับองค์พระผู้เป็นเจ้าในการฝึกฝนพี่น้องหญิงที่มีอายุน้อย “ให้รักสามีสองตนและรักบุตรของตน ให้มีสติสัมปชัญญะ, เป็นคนบริสุทธิ์หมดจด, ดูแลการบ้านการเรือน, เป็นคนดี, และนอบน้อมต่อสามีของตน เพื่อพระคำของพระเจ้าจะได้ไม่ถูกหมิ่นประมาท” — ข้อ 3-5.
7. ในฐานะเหล่าสาวกขององค์พระผู้เป็นเจ้า เราต้องเชื่อฟังพระคำขององค์พระผู้เป็นเจ้าในการ “ไปค้นคว้าความหมายของข้อความนี้”; พระเจ้าทรงปรารถนาที่จะสำแดงความเมตตาแก่คนบาปที่น่าเวทนา ดังนั้นพระองค์จึงทรงต้องการให้เราสำแดง

ความเมตตาที่อยู่ในความรักแก่ผู้อื่นด้วย — มธ.9:12-13; มคา.6:6-8; มก.12:33

III. เคล็ดลับที่อยู่ในฟิลิปปอยบทที่ 4 คือการกระทำทุกสิ่งในพระองค์ผู้ทรงเพิ่มฤทธิ์เดชแก่เรา — ข้อ 13; บทเพลงที่ 432:

1. เปาโลเป็น “คนหนึ่งที่อยู่ในพระคริสต์” (2กธ.12:2ก) และเขาก็ปรารถนาที่จะถูกผู้อื่นพบเห็นว่าอยู่ในพระคริสต์; ใน พป.4:13 เขาชี้แจงว่าเขาสามารถกระทำทุกสิ่งได้ในพระองค์ ซึ่งก็คือพระคริสต์ผู้ทรงเพิ่มฤทธิ์เดชแก่เรา; นี่คือถ้อยคำที่ครอบคลุมสรรพสิ่งและเป็นบทสรุปที่เกี่ยวกับประสบการณ์ซึ่งเขามีต่อพระคริสต์; ถ้อยคำนี้เป็นการนำถ้อยคำขององค์พระผู้เป็นเจ้าใน ยส.15:5 ซึ่งกล่าวถึงความสัมพันธ์ทางอินทรีภาพระหว่างเรากับพระองค์ว่า “ถ้าแยกออกจากเราแล้ว ท่านจะทำได้ไม่ได้เลย” มาพูดในเชิงบวก.
2. เปาโลเคยอยู่ในศาสนายูดาห์ภายใต้กฎบัญญัติและเคยถูกผู้อื่นพบเห็นว่าอยู่ในกฎบัญญัติมาตลอด แต่เมื่อเขากลับใจเชื่อเขาก็ถูกโยกย้ายจากกฎบัญญัติและศาสนาเดิมของเขาเข้าสู่พระคริสต์และได้กลายเป็น “คนหนึ่งที่อยู่ในพระคริสต์” — 2กธ.12:2ก.
3. บัดนี้เขาจึงคาดหวังที่จะให้ทุกคนที่คอยเฝ้าดูเขาพบเห็นว่าเขาอยู่ในพระคริสต์; กรณีหนึ่งซึ่งเขาปรารถนาที่จะให้ทั้งตัวของเขาที่อยู่ในพระคริสต์และชาวซันไปด้วยพระคริสต์ เพื่อให้ทุกคนที่เฝ้าดูเขาจะพบเห็นว่าเขาอยู่ในพระคริสต์อย่างครบบริบูรณ์; มีเพียงเมื่อเราถูกพบเห็นว่าอยู่ในพระคริสต์ พระคริสต์จึงจะถูกสำแดงออกและสำแดงใหญ่ขึ้น — พป.3:9ก; 1:20.
4. ในด้านหนึ่ง เราสามารถดำเนินชีวิตที่รู้จักพอได้โดยการเพิ่มฤทธิ์เดชของพระคริสต์ (4:11-12); ในอีกด้านหนึ่ง เราก็สามารถเป็นคนจริงแท้, น่านับถือ, ซอบธรรม, บริสุทธิ์หมดจด, น่ารัก, และมีชื่อเสียงดีโดยการเพิ่มฤทธิ์เดชของพระคริสต์ (ข้อ 8).
5. ถ้อยคำของเปาโลเกี่ยวกับพระคริสต์ในฐานะผู้ทรงเพิ่มฤทธิ์เดชนั้นสามารถนำมาปรับใช้ได้เป็นพิเศษกับการที่พระคริสต์ทรงเพิ่มฤทธิ์เดชให้เราดำเนินชีวิตพระองค์เป็นคุณธรรมต่างๆ แห่งสภาพมนุษย์ของเรา เพื่อจะได้สำแดงพระองค์ใหญ่ขึ้นในความยิ่งใหญ่ไร้จำกัดของพระองค์; การดำเนินชีวิตที่มีคุณธรรมเหล่านี้เป็นเรื่องที่ยากกว่าการทำงานในศาสนาคริสต์มาก.

IV. เรามองเห็นแนวทางในภาคปฏิบัติจริงที่จะกระทำทุกสิ่งในพระคริสต์ผู้ทรงเพิ่มฤทธิ์เดชได้ใน พป.4:6-7 ซึ่งกล่าวว่า “อย่ากระวนกระวายด้วยสิ่งใดเลย แต่จงเสนอความปรารถนาของท่านทุกอย่างต่อพระเจ้า โดยการอธิษฐานและการวิงวอนพร้อมด้วยการขอบพระคุณ และสันติสุขแห่งพระเจ้าซึ่งเกินกว่าที่มนุษย์จะเข้าใจได้ จะคุ้มครองใจและความคิดของท่านไว้ในพระคริสต์เยซู”:

1. ตัวของพระคริสต์เองก็คือสันติสุขของพระเจ้า ซึ่งเกินกว่าที่มนุษย์จะเข้าใจได้ — ยชย.9:6; ยส.14:27; ลก.7:50; รม.3:17; 5:1; 8:6; 15:13; 16:20.
2. “ต่อพระเจ้า” ซึ่งถึงการเคลื่อนที่ไปสู่พระเจ้าในแง่ของการเข้าสนิทและการไปมาหาสู่ที่มีชีวิต ซึ่งเผยเป็นนัยถึงการสามัคคีธรรม ดังนั้นความหมายของ “ต่อพระเจ้า” ในที่นี้ก็คือ “ในการสามัคคีธรรมกับพระเจ้า” — พป.4:6.
3. ผลของการสามัคคีธรรมกับพระเจ้าในการอธิษฐานเป็นประจำยอมทำให้เราได้รับสุขสันติสุขของพระเจ้า; อันที่จริงสันติสุขของพระเจ้านี้คือพระเจ้าผู้เป็นสันติสุข (ข้อ 9) ที่ได้ซึมซาบเข้าสู่เราผ่านการที่เราสามัคคีธรรมกับพระองค์โดยการอธิษฐาน ในฐานะแรงต้านความกลัดกลุ้มและยาแก้พิษความกระวนกระวาย (ยส.16:33).
4. พระเจ้าแห่งสันติสุขทรงลาดตระเวนอยู่ที่ใจและความคิดของเราในพระคริสต์ เพื่อจะรักษาเราให้สงบและสงบสุข (เทียบ ยชย.30:15ก); ถ้าเราอยากดำเนินชีวิตที่ไร้ความกระวนกระวาย เราต้องตระหนักว่าสภาวะแวดล้อมของเราไม่ว่าจะดีหรือไม่ดีล้วนเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงกำหนดให้เรา โดยมีเป้าหมายเพื่อช่วยให้เราบรรลุถึงชะตาชีวิตของเราในการได้รับพระคริสต์, ดำเนินชีวิตพระคริสต์, และสำแดงพระคริสต์ใหญ่ขึ้น (รม.8:28-30; มธ.10:29-31; 2กธ.4:15-18).

V. การเรียนรู้เคล็ดลับของการกระทำทุกสิ่งในพระคริสต์ผู้ทรงเพิ่มฤทธิ์เดชคือการ “วิงวอนสัมพันธ์กับพระองค์ท่าน” ซึ่งก็คืออธิษฐานเพื่อจะสามัคคีธรรมกับพระเยซูผู้เป็นกษัตริย์ของเรา, องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา, ศีรษะของเรา, และสามีของเรา (บทเพลงที่ 568); การอธิษฐานที่ได้ติดต่อกับพระเจ้ายอมประกอบด้วยถ้อยคำที่พูดออกมาจากใจอย่างแท้จริง:

1. เราอาจตกอยู่ในสถานการณ์ที่โศกเศร้า, หดหู่, และผิดหวัง; เราควรรำบัญหาของเรามาหาองค์พระผู้เป็นเจ้าและทูลต่อพระองค์; พระองค์ทรงเป็นผู้สดับฟังที่ดีที่สุด; พระองค์ทรงทราบถึงอารมณ์ของเราและทรงเห็นอกเห็นใจเรา; พระองค์ทรงสามารถปลอบโยนเราและช่วยเหลือเราได้.

2. เราควรตระหนักว่าเมื่อเราได้สนทนากับองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างถ้อยถนอมและนำสิ่งที่อยู่ในใจของเรามาระบายกับพระองค์ เราก็ยิ่งใกล้ชิดสนิทสนมกับพระองค์มากขึ้นไปอีกชั้น และยิ่งยิ่งรู้จักพระองค์มากขึ้นอีกเล็กน้อย; การติดต่อพระองค์อย่างใกล้ชิดสนิทสนมในช่วงเวลาเช่นนี้ยิ่งดีว่าการสมาคมกับพระองค์ในยามปกติธรรมดาเป็นร้อยเท่า; เราเติบโตในชีวิตโดยการติดต่อเช่นนี้หลายๆ ครั้ง — บพส.62:6-8; 56:8; เทียบ 1ซมอ.1:15.
3. ถ้าใครไม่เคยหลั่งน้ำตาต่อเบื้องพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า, ไม่เคยนำความยินดีหรือโศกเศร้าของเขามาแบ่งปันกับองค์พระผู้เป็นเจ้า, และไม่เคยนำเรื่องส่วนตัวของเขามาสนทนากับองค์พระผู้เป็นเจ้าเลย ก็แสดงว่าเขาไม่เคยสมาคมกับองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างใกล้ชิดสนิทสนม ไม่เคยมีความคุ้นเคยกับองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างลึกซึ้ง; ทางเดียวที่คนเราจะถูกดึงดูดให้ใกล้ชิดกับองค์พระผู้เป็นเจ้ามากขึ้นได้ก็คือการนำทุกเรื่องมาทูลต่อพระองค์.
4. พระองค์ทรงเห็นอกเห็นใจกับทุกปัญหาของเรา; องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงยินยอมแบกทุกความกระวนกระวายของเรา และพระองค์ก็ทรงยินดีที่จะรับฟังสิ่งที่เราพูด; ถ้าอยากรับสุขพระองค์เป็นน้ำแห่งชีวิตที่มีชีวิต เราก็ต้องพูดกับพระองค์ผู้เป็นศิลาฝ่ายวิญญาณของเรา — อถฐ.20:8; 1กฐ.10:4; อซด.17:6; บทเพลงที่ 248.
5. หัวข้อของบทเพลงสรรเสริญบทที่ 102 คือ “คำอธิษฐานของผู้ทุกข์ยากเมื่อเขาอ่อนระอาใจและระบายความทุกข์นั้นต่อเบื้องพระพักตร์พระยะโฮวา”; หลายคนร้องทุกข์ต่อพระเจ้า แต่การร้องทุกข์ของเราอาจเป็นคำอธิษฐานที่ดีที่สุด เป็นคำอธิษฐานที่น่าชื่นใจที่สุดสำหรับพระเจ้านั้น; ขณะที่เรากำลังร้องทุกข์อยู่นั้น พระเจ้ากลับทรงชื่นชมยินดีเพราะพระองค์ทรงให้สรรพสิ่งร่วมมือซึ่งกันและกันเพื่อให้เราได้รับประโยชน์ คือเพื่อให้เราถอดแบบตามพระฉายาแห่งพระบุตรของพระองค์ — รม.8:28-29.
6. บทเพลงสรรเสริญบทที่ 73 ได้บันทึกถึงคำอธิษฐานด้วยความจริงใจของผู้เขียนบทเพลงสรรเสริญที่มีการแสวงหาซึ่งเกือบจะสะดุดล้มเพราะเหตุที่ตัวเขาทนทุกข์ ในขณะที่คนชั่วกลับเจริญรุ่งเรือง; เขาเห็นว่าเขาได้รับความใจให้สะอาดโดยเปล่าประโยชน์ เพราะเขาต้องรับภัยพิบัติอยู่วันยังค่ำและถูกลงโทษอยู่ทุกเช้า แทนที่จะได้รับสุขความเจริญรุ่งเรืองฝ่ายวัตถุ — ข้อ 12-16:
  - (1) ความสับสนของผู้ประพันธ์บทเพลงสรรเสริญเกี่ยวกับความเจริญรุ่งเรืองของคนชั่วนั้นได้รับคำตอบในสถานที่ที่บริสุทธิ์ของพระเจ้า (ข้อ 17); ประการแรก สถานที่บริสุทธิ์ของพระเจ้าหรือที่พำนักของพระเจ้านั้นอยู่ในวิญญาณของเรา (อฟ. 2:22) และประการที่สอง สถานที่บริสุทธิ์ของพระเจ้าก็คือคริสตจักร (1ตธ.3:15); ถ้าจะเข้าไปยังสถานที่บริสุทธิ์ของพระเจ้า เราก็ต้องหันสู่วิญญาณของเรา และไปร่วมทั้งการประชุมของคริสตจักรและการประชุมของการปฏิบัตินั้น; เมื่ออยู่ในวิญญาณของเราและในคริสตจักร เราก็ได้รับการเปิดเผยอันศักดิ์สิทธิ์และได้รับการอธิบายถึงปัญหาทั้งหมดของเรา.
  - (2) เมื่อผู้แสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้าได้สนทนากับพระองค์ด้วยความสัตย์จริงและได้เข้าสู่สถานที่บริสุทธิ์ของพระเจ้า ในที่สุดเขาก็ได้รับการส่องสว่างจากองค์พระผู้เป็นเจ้าจนถึงระดับที่เขาสามารถทูลต่อพระองค์ได้ว่า “ในสวรรค์นั้น ข้าพเจ้าจะมีผู้ใดเล่านอกจากพระองค์? และบนแผ่นดินโลกก็ไม่มีสิ่งใดที่ข้าพเจ้าปรารถนาออกจากพระองค์. เนื้อหนังและใจของข้าพเจ้าจะเสื่อมถอยไป แต่พระเจ้าทรงเป็นศิลาแห่งใจของข้าพเจ้าและเป็นส่วนของข้าพเจ้าเป็นนิรันดร์” — บพส. 73:25-26.
  - (3) จุดมุ่งหมายที่พระเจ้าทรงมีต่อผู้แสวงหาพระองค์คือ การให้เขามาพบทุกสิ่งในพระคริสต์และไม่ไขว่ไขวไปจากการรับสุขพระคริสต์อย่างเด็ดขาด; ความปรารถนาที่สูงสุดของพระเจ้าในแผนการบริหารของพระองค์คือการให้เราดำเนินชีวิตพระคริสต์, สำนแดงพระคริสต์ใหญ่ขึ้น, และได้รับพระคริสต์เพื่อให้พระองค์ได้รับสง่าราศีในคริสตจักร — ฟป. 1:19-21ก; 3:7-8; ยชย.43:7; 1กฐ.10:31; 6:20; 1ปต.4:11; อฟ.3:16-21.